

תרומה תשפ"ג גליון קמד שנה ד

מליצי יושר

זרע שמשון

רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מייכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמיא ועיניכם תראנה בנים
ובני בנים כשתילי זיתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו',
בני חיי ומחוני טב.

מלא העומר

רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ. וכ"כ הגה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין ז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל המשתדלים והמסייעים
בהוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר

רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורגשטיין זצ"ל:
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקוה"גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכ"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ יושר
למיימינים בה

ילקוט סופר

רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמכם להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שומע
קול בכיות עמו ישראל ברחמים
ואצטרף תפילתי עמכם
לשוב להם כל הימים

לב העברי

רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבשו בי תומכי.

אתון דאורייתא

רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגנשטערן זצ"ל
בהספדו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייסיע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
יושר בעולם העליון

בן לאשרי

רבי יצחק ב"ר אשר
אנשיל הוברמן הרב
מרעננה זצ"ל כתב בספרו:
הנני מוסר מודעה שהחלטתי להתפלל
בלי נזר בכל יום על כל אלה שיעייש
בספרי, ויגידו בשמי דברי תורה
לאחרים שיושעו מכל צרה
שצריכים ישועה בעוה"ז ובעוה"ב.
וכל הלומד בספרי זוכה ליר"ש,
הצלחה בכל טוב, בזה ובבא,
וסגולה גדולה בבית לכל הדברים.

חזון יחזקאל

רבי יחזקאל ב"ר מרדכי
זלמן אברמסקי זצ"ל:
הג"ר שלום אייזן זצ"ל בעת
הספרו בשעת הלוייה הכריז:
נצטריתי מאת רבינו זצ"ל לפרסם,
שהבטיח שימליץ טוב לכל מי
שילמוד בספריו, וכן ימליץ טוב
לכל מי שיפיץ את חידושי תורתו.
(רבבות אפרים אר"ח ח"ב עמוד
רמ"ח, מלך ביפין פרק מ"ב).

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב? פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה? פארוואס האב איך צער גידול בנים?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען? פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

ווייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען

תירוץ וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב,
און ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל, וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר

פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

לע"נ הרה"ק המקובל המלוך"ר רפאל ב"ר אברהם ריס ז"ע

ויקחו לי תרומה וגו', תקחו את תרומתי, וזאת התרומה אשר תקחו. קשה מפני מה הוזכרו בפסוק ג' פעמים תרומה, ועוד יש
לדקדק מדוע כתיב ב' פעמים 'תרומה', ופעם אחת 'תרומתי'. וכן מדוע בתחילה כתיב 'ויקחו', ובהמשך כתיב 'תקחו'.
ו"ל עפ"י מה שמצינו בגמרא (ר"ה ו.) בענין קרבנות נדרים ונדבות שיש בהם ג' חלקות: (א) נדבה, שאומר 'הרי זו עולה', ואז
אם מת אינו חייב באחריות הבהמה. (ב) נדר שאומר 'הרי עלי עולה על מנת שאיני חייב באחריותו', שדומה לנדבה, ואם מת
אינו חייב באחריותו. (ג) נדר גמור, שאומר 'הרי עלי עולה' שאם מת חייב באחריותו.
ולפי"ז יובנו הדקדוקים, שהפסוק בא לרמוז על ג' תרומות אלו, 'ויקחו לי תרומה' רומז על הנדבה, ולכך אמר 'ויקחו', שתלוי
ברצונם אם ירצו יקחו, שהרי אין ב"ד יכול לכפותם להתנדב. והמשך הכתוב לומר 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את
תרומתי', 'תקחו' משמע אף בעל כרחו, ומיירי אחר שכבר התנדב, או במי שאמר 'הרי עלי עולה על מנת שאיני חייב באחריותו',
ולכך אמר 'תקחו', כי עתה לאחר שהתנדב, או כשנדר אף שאינו חייב באחריות, כל זמן שהבהמה קיימת חייב להקריבה,
והזמירה תורה את ב"ד שיכפוהו שיביא את הבהמה כשהיא קיימת. אך אם היא מתה ותו אינה קיימת, אין ב"ד יכולים לכפותו
להביאה, לכך כתיב 'תקחו את תרומתי', לרמוז שדוקא באופן זה יכולים לכפותו, שזה התרומה עצמה ולא תמורתה, שהרי לא
נתחייב רק אותה עצמה.

ולבסוף מדבר הכתוב בנדר גמור, ולכך אמר 'וזאת התרומה אשר תקחו', שהזהיר על ב"ד שיכפוהו שיתן את התרומה שחייב
בכל אופן ולכך כתיב 'תרומה' בסתמא, שמרמז שצריך ליתן כל תרומה שהיא, אף כשאין זה התרומה בעצמה שנדר עליה. (זרע
שמשון אות ז').

לע"נ הג"ר י"ט ליפמאן ב"ו אליהו ליב לעווין זצ"ל י"א צ"ג אדר
ויבהלו להביא את המן אל המשתה אשר עשתה אסתר. ודרשו חז"ל (מגילה טז.), שהביאוהו בבהלה, כלומר שכבר פסק אז כבודו, שמדך ארץ כשמומינים אדם גדול באים אליו להזמינו דרך כבוד ובדברים רכים, אבל הם הביאוהו בבהלה לבא אל המשתה אשר עשתה אסתר, ולא אמר 'המלכה', שלא היה כבוד לאסתר, להזכיר תואר 'מלכה' בהזמנת המן, כי כבר הורד מכבודו.

והעיר שושן צהלה ושמחה. אף שמסתמא בעיר שושן רובן היו פרסיים, ומדוע היו שמחים, אך באמת רק עשו עצמן שמחים, אבל לסיבת 'כי נפל בחד היהודים עליהם'. אבל ליהודים היתה השמחה באמיתות. לזה אמר 'ליהודים היתה אורה ושמחה', שהיה להם 'אורה' וגם 'שמחה וששון ויקר', כי כולם היו מיקרין אותם.

דורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו. סיפר צדקת הצדיק, שלא היה דורש לטובת זרעו לעשותם לשרים ושופטי ארץ, אלא דורש טוב לכללות עם בני ישראל, וע"ז 'דובר שלום לכל זרעו', שלא נתקנאו כלל ישראל בזרעו, באמרם כי עם בניו הגדיל לעשות מה שלא עשה כן ליתר העם מבני ישראל.

או יאמר 'דובר שלום לכל זרעו', שדיבר דברי שלום לזרעו שלא יהיה טינא בלבם עליו מדוע לא הגדיל כבודם יותר מבני ישראל, וזה שאמר 'דובר שלום לכל זרעו' שלא ירע בעיניהם, כי הסביר להם שלא יחרה אפם, כי אין ראוי לדרוש לעצמו כי אם לטובת הכלל.

לע"נ הרבנית גיצא ראכליל בת הג"ר דוד שפרבר י"א צ"ח שבט
שמירת המקדש בזמן הזה. ז"ל אבני נזר (יר"ד סימן תמ"ט): על דברת מע"ת אם חובה בזמה"ז להושיב שומרים למקדש. הנה אשיבהו כפי קוצר שכלי אולם לא להלכה ולא למעשה, כי לא בי הוא להכריע בדבר הנוגע לכלל ישראל, ותהילה לקל לא אלמן ישראל, אך הנני כותב דרך משא ומתן בעלמא. הנה בפשיטות ז"ל דאף דאין שמירת המקדש מפני הגנבים, שהרי אין שם גנבים, כמ"ש הרמב"ם (פ"ח הל' ביה"ב ה"א), [וז"ל: שמירת

המקדש מצות עשה, ואע"פ שאין שם פחד מאויבים ולא מלסטים, שאין שמירתו אלא כבוד לו, דאינו דומה פלטרין שיש עליו שומרין לפלטרין שאין עליו שומרין]. מ"מ נראה דכוונת הרמב"ם דאין תכלית המכוון של השמירה עבור הגנבים, אבל מ"מ צריך שיהיה שם "שימור" עליו, והיינו דשומר כדי לשמור הכלים, דאף שבלא"ה לא היו גנבים, מ"מ אין כבוד

תולדות בעל האבני נזר זי"ע

מסופר על חסיד אחד שחלה, והיה שרוי בצער רב על שאינו יכול לקיים מצות תפילין, ושלא את בנו לא האבני נזר להזכיר לפניו את צערו, בא הבן, וסיפר לרבי שאביו חולה מאד ובוכה על שאינו יכול להניח תפילין.

אמר לו הרבי: תמה אני על אביך, אף אני בהיותי בקוצק, נחליתי פעם בערב יוה"כ, והרופאים אסרו עלי להתפלל וללמוד כל אותו הלילה, יכול אתה לתאר לעצמך אני בלא תפלה ובלא לימוד בליל יוה"כ? ובכל זאת לא נעצבתי אל לבי, והייתי שרוי בשמחה רבה, מאחר שזה היה רצוני יתברך, שמחתי לקיים את רצוני. אף אתה לך אמור לאביך בשמי, שאם רצון הבורא שלא יניח תפילין, אל יתעצב, ויעשה את רצון הבורא יתברך באהבה ובשמחה.

האבני"ז היה רגיל תמיד לומר לכל חולה: "חולה פטור מכל המצוות האמורות בתורה, חוץ ממצוה אחת ונשמרתם לנפשותיכם", שכנגדה מרקד היצה"ר ומפתה שלא לקיימה".

בנו בעל השם משמואל נסע פעם על פי מצות הרופאים למעינות הרחצה בקרסלבד, והרופאים שם אסרו עליו מפאת מחלתו ללמוד, כתב אל אביו האדמו"ר על הגזרה שגזרו עליו הרופאים.

ענה לו אביו, מה ששמע מפי האדמו"ר מקוצק, דהתורה מספרת לנו בפרשת מטות "שא את ראש מלקוח השבי באדם ובבהמה וגו' ונפש אדם מן הנשים וגו' שנים ושלשים אלף, ויעש משה ואלעזר הכהן כאשר צוה ה' את משה". מה היתה בעצם המצוה כאן? הלא רק "למנות את הנכריות" (-צו ציילן די שיקסעס), ובכל זאת מדגישה התורה "ויעש משה כאשר צוה ה'", דאם רצון הבורא למנות את הנכריות, גם זאת היא מצוה, וגדול הנביאים משה רבינו עשה את המצוה הזאת. וכן גם אתה, אם רצון הבורא הוא שתרא את נפשך, גם זאת היא מצוה, ולכן תעסוק עכשיו רק ברפואה ולא בתורה. (מגדולי התורה והחסידות ח"ה).

המקדש שיהיה הפקר ואם היו רוצים היו גונבים, לכן צריך שמירה, אבל בזמה"ז [דאין כלום במקודם המקדש], מה ישמור. אולם יש לפרש דהשמירה הוא שלא יבוא שם מי שאסור לבוא, ולמ"ד קדשה לעתיד לבוא, אף בזמה"ז הנכנס לתוכה חייב כגון ערל וטמא וגוי או שלא יבא זר להיכל, וזה כעין שמירת תרומה שהיא שלא תטמא. וכן במקדש [יש חיוב שמירה, דכתב] "כי את מקדש ה' טימא". ואע"ג שגם [בלי השומר] לא היו נכנסין שם [טמא וגוי וכדומה], מ"מ שוב הוא כבוד המקדש בזה דיש שמירה שם שלא כל הרוצה לכונוס יכנס.

וזה שייך אף בזמה"ז, ולא מבעיא אם אפשר לפעול אצל הסולטאן שיניחו לשמור שלא יכנס שם אפילו גוי, דהוי שימור יפה, כיון דמן הדין אסור לגוי לכונוס אף בזמה"ז. אבל אפ"י אם לא יוכלו לשמור נגד הגוים, מ"מ שייך שימור נגד ישראל, שהרי הגוי אינו מקבל טומאה מה"ת.

וירא המן וגו' וימלא המן חימה. אח"כ כתיב "וימלא המן על מרדכי חימה", להבין השינוי מדוע מקודם לא אמר וימלא המן חימה "על מרדכי". נראה, דהנה המן אף בגודל רשעתו, היה מכיר מעלת מרדכי, ולכן לא היתה החימה כל כך על מרדכי שעשה עוולה כנגדו, כי היה מכיר שמרדכי למעלתו לא היה צריך להשתחוות לו, רק החימה היתה שבין כה וכה לא נתמלאה תאות לבבו, ולכן כתיב סתם "וימלא המן חימה". אבל אח"כ שנהנה מסעודתה של אסתר ושאל מה מהקדושה, שהרי כתוב "ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב", ושמחה היא מידת הקדושה, לכן בגודל לבבו כאשר הרגיש בעצמו מעט קדושה, שוב היה ישר בעיניו שגם מרדכי ישתחוה לו, וע"כ כתוב "וימלא המן על מרדכי חימה". (נאות הדשא ח"א פורים).

לע"נ הג"ר מנחם מענדל חיים ב"ר יעקב לנדא זצ"ל י"א צ"ד אדר
מחצית השקל. בירושלמי (שקלים פ"א): זה יתנו כל העובר על הפקודים, כל דעבר בימא יתן (-מי שעבר הים סוף יתן). ותמוה, מה משמענו בזה, הלא כל ישראל עברו בים. ויש לבאר לפי מה שכתב הבינה לעתים (דרוש כ') טעם למצות מחצית השקל, דהיינו משום דבעגל היו ד' כתות: א) שעשו בלא עדים והתראה, ולא לו השקה משה רבינו השקאת סוטה. ב) שעשו בעדים והתראה, ואלו נהרגו ע"י בני לוי. ג) שעשו בעדים בלא התראה, והם העם אשר נגף ה'. ד) אלה שלא חטאו כלל בפועל, רק נחשב להם לחטא מה שלא מחו, ועליהם אמר ה' לך נחה את העם וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם, וכיון שרצה הקב"ה לתקן בעדם, צוה שיתנו כופר על הנפש אשר היא לבדה חטאה במה שלא מחו, ולא על הגוף, שהרי לא חטאו בפועל המעשה, ולכן היה די במחצית השקל, כי הנפש והגוף הוא האדם השלם, והגוף לא חטא רק הנפש, לכן די במחצית השקל, עכ"ד.

והנה כבר כתבו בספרים להשיב על טענת הים שלא רצה לבקוע בפני בני

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה שהבטחתנו!
 פאר א נדבה פון \$180 פאר גליון מליצי יושר
 וועט מען מודיע זיין ביי די צייגנים פון די **פלאצקע גאון** - ווארשא, **אבני נזר** - סוכאטשוב, **ילקוט סופר** - פאקש, **לב העברי** - הר הזיתים, **ר' יוסף ענגיל** - ויען, **בן לאשרי און חזון יחזקאל** - הר המנוחות
 אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי מקיים צו זיין זייערע הבטחה!
געדענקט "מקח בלייבט מקח"!
 gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

א' אדר יא"צ של בן החפץ חיים זי"ע
הרב אהרן בן הג"ר ישראל מאיר ז"ל
שנפטר בבחרותו ולא השאיר אחריו זש"ק
קברו נמצא בקווינס סמוך להציון של הרה"ק בעל שיח אליעזר מיאמפלא זי"ע (בצד ימין)
ודאי מי שמתפלל שם ונותן צדקה לעילוי נשמתו, ועושה שליח שיודיע בקשתו לאביו החפץ חיים זצ"ל דיעשה תפילתו פירות

הכתובת
 81-14 Cypress Avenue
 Ridgewood, NY 11385

לכבוד מועד מזהב הרבים בהפצת ד"ת של קדושי עליון ז"ל שהבטיחו וברכו למי שילמוד דבריהם שיזכו לכל טוב בזה ובכא.

ראשית כל תודה בלי שיעור על עבודתכם החשובה, ובעיקר כאתי בשורות אלו להודות לכם על פיענחה דברי האבני נזר בהערות וכיאורים, אשרי הלקכם.

והנה עלה ברעיוני שכדאי מאד אם תוכלו להדפיס ספר 'פניני אבני נזר', והיינו להוציא מהגליונות קטעים של האבני נזר, ובעיקר ההגדרות והיסודות, כגון היסוד שהבאתם של 'גיטו וידו באין כאחד', והיסוד של 'שחיטה היתר נמשך', ועוד ועוד. התועלת בזה הוא בלי שיעור לבני הישיבות וכוללים ומרביצי תורה, ואין ערוך הזכות בזה.

ואסיים בברכה שזכות הצדיקים הקדושים שהבטיחו וברכו למי שילמוד ויפיץ תורתם, יעמדו לזכותכם ולזכות כל העוסקים והתורמים והמפיצים והמסייעים בתוך שאר כלל ישראל בשפע ברכה והצלחה ועושר ואושר וכט"ם בזה ובכא.

מינאי המוקירכם
מאיר גולדברג. לייקוואד

ישראל בטענה של 'אני קשיש ממך' (שמות רבה פ"א), דכיון דישראל עלו במחשבה תחלה (בראשית רבה פ"א ד'), נמצא דישראל קדמו לכולם. וזה ביאור דברי הירושלמי 'כל דעבר בימא', ששם עברו מכת המחשבה, כיון שישראל קדמו במחשבה תחלה, הם יתנו מחצית השקל לכפר על נפשם, ולא יאמרו דכיון שחטא רק במחשבה לבד ולא אזר חיל בנפש לילך למחות אינו צריך כפרה, דמהא שעברו בים, רואים שהולכים בתר מחשבה.

ליכות רמ"ב. ש. ה. הצלחה בכ"ע

לישא אשה בפורים. בשו"ע (סימן תרצ"ו) סעיף ח' איתא דמותר לישא אשה בפורים. והקשה המ"א (שם סק"ח) דהא קיימ"ל אין מערבים שמחה בשמחה, וא"כ איך מותר לערב שמחת הנשואין בשמחת פורים, ולכן מסיק שאסור ויעשה החופה ביום י"ג. ונלענ"ד לתרץ זה, דבשלמא אם השמחה יש לה סיבה, כגון 'זכר ליציאת מצרים', א"כ אם יעשה נשואין במועד, יהיה שמח בשביל הנשואין, ונתבלבל השמחה, שהרי צריך לכיון לשמוח בסעודת המועד זכר ליציאת מצרים, וכיון ששמח בשמחת הנשואין ולא מחמת יציאת מצרים, בזה אמרינן אין מערבים שמחה בשמחה. משא"כ שמחת פורים הוא שמחה בלא כוונה, ויש חיוב רק בעצם השמחה, ולזה עושים מלבושים מיוחדים ומנגנים רק לתכלית השמחה, שמחה לשם שמחה, א"כ אם עושה

נישואין ויש לו שמחה, יוצא בזח שמחת פורים, כי שמחת פורים המצוה היא באיזה אופן שיהיה, בלי לדעת לשמחה זו מה היא עושה, הרי צריך לשתות עד דלא ידע, וכהאי גוונא לא שייך אין מערבין שמחה בשמחה, ואדרבא ע"י שמחת חתן וכלה מרבה לו תוספות שמחה על שמחת פורים.¹ (שו"ת ר' עקיבא יוסף אר"ח ח"א ס' רכ"ה).

חולה אם חייב לבסומי. על דבר מי שרופא הזהירו שלא לשתות יין, ורוצה לקיים בפורים 'חייב לבסומי', ותלה עצמו מה שאומרים בשם הגר"א (ומובא במעשה רב בספר עליות אליהו) שכל מקום שאמרו חז"ל 'חייב', מחויב למסור נפשו על זה. ואמר אני שאין לסמוך על זה, ואין למדין הלכה ממעשה (כדאיתא בב"ב ק"ל) דאולי השומע שמע וטעה, וחלילה לעבור על זה, ומתחייב בנפשו, וכי סלק"ד שיהיה חמור דברי סופרים אשר ספקו להקל, מדאורייתא, דרק בג' עבירות החמורות צריך למסור הנפש, וכל שאר מצות דאורייתא נדחית מפני פיקוח נפש, ויוהכ"פ ושבט נדחים מפני פיקוח נפש, ואילו מה שחייב אינש לבסומי לא נדחה, אתממה וכו'. ודבר זה מפורש בשערי תשובה (סימן תרצ"ה סק"ב) בשם הירושלמי שמי שישן מזיק לו, אין לו לשתות בפורים יין, ובאמת זה גמרא ערוכה בנדרים דף מ"ט, וא"כ מפורש דלא כהשמועה הנ"ל.

ואגון בדין הייתי מסופק כי בעוה"ר ע"י חוליי ל"ע לא יכלתי לשתות יין לקידוש ולהבדלה, ונסתפקתי בפורים כיון שזה פעם אחת בשנה אולי לא יזיק, וסמכתי על דעת הרופאים שאמרו שישן נושן לא יזיק לי, לכן שתיתי בפורים, וזכות המצוה יעמוד לנו רב להושיע. (שו"ת אר"ח ח"א ס' ר"ל).

ליכות משה בן הינדא להצלחה בכ"ע

מפני שנהנו מסעודתו של אותו הרשע. בספר בית שמואל אחרון פ' תרומה) כתב, דהא דלא אמר מפני 'שאלכו' מסעודתו של אותו הרשע, היינו משום דהאכילה איננו חטא, דהיינו מוכרחין עליה, דהאכילה איננה

א ענין זה כתב בהגהות יד אפרים ס' תרצ"ה סעיף ב' וז"ל: עיקר חיוב של המשתה שיהיה שרוי בשמחה, ומחמת שיהיה שרוי בשמחה יהיה חדות ה' מעוזו.

ביהרג ואל יעבור, ורק העונש היה על 'שנהנו' מהאכילה, דלא היה להם להרגיש הנאה, רק אדרבה להצטער ממנה, ע"ש. ולפי דבריו מיושבת קושית התוס' (ע"ז . נ ד"ה צנון) דהקשו אהך דאנטנינוס ורבי שלא פסקו מעל שלחנם לא צנון ולא חזרת, מהך דכתובות דאמר רבי לא נהניתי מעוה"ז אפי' באצבע קטנה ע"ש. אבל להנ"ל ניחא, דשפיר אכל, ואעפ"כ לא נהנה². (גליוני הש"ס מגילה יב.).

מזמורא יתמא. אמרו בע"ז (דף כד:), דמזמור צ"ח בתהלים 'מזמור שירו לה' שיר חדש', מיקרי "מזמורא יתמא", וע"ש ברש"י ובתוס' הטעם. והגר"י ענגיל (גליוני הש"ס שם) כתב טעם אחר, וז"ל: יש לפרש ע"פ הגמ' במגילה (דף יא.), רבי יוחנן פתח לה פיתחא להאי פרשתא מהכא (תהלים צח:): "זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל אפסי ארץ את ישועת אלקיננו", אימתי ראו וכו' בימי מרדכי ואסתר. והנה מקרא זה הוא ב'מזמור שירו לה' שיר חדש", וא"כ מזמור הנ"ל קאי על נס פורים, ונס פורים היה ע"י אסתר דהיתה יתומה מאב ומאם, ולכן נקרא "מזמורא יתמא".

לע"י הר"ד אהרן ב"ר נח זבלוצקי ז"ל י"א צ"א אדר

ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולא קיבל וגו' אשר קרהו. זה פלא, דוכי חשבה שבשביל זה הולך בשק שאין לו לבוש, ומה התשובה שהשיב 'אשר קרהו', ובאסתר רבה (פ"ח ה') איתא דרמזו לה דבן בנו של 'קרהו' היינו עמלק עומד לנגדו. וצ"ב הענין.

ויש לומר לפי דברי זוהר הק' (ח"ב רמז. וח"ג ריד.), דממעשה המצוות נעשים לבושי יקר, ומעבירות נעשים לבושי צואים, כדכתיב ביהושע הכהן הגדול (זכריה ג:ג) "הסירו הבגדים הצואים מעלי", ומבואר בסנהדרין (צג.) שזה היה חטא בניו שנשאו נשים נכריות. וכשמוע אסתר דמרדכי הולך ברחוב לבוש שק, הבינה שבני ישראל חוטאים, וזה גורם לו בתור מנהיגם

בשורה טובה

שוב יצא לאור הספר המבוקש ביותר
חלת לחם על הלכות חלה – ברכת הבית על מסכת חלה
במהדורה מפוארת בתכלית ההידור והיופי

ע"י מכון עבודה ברורה
אפשר להשיג הספר בארה"ב: הרב יצחק מיטניץ שליט"א 732-987-4733
בירושלים: מכון עבודה ברורה 02-6576577

ב בביאור הגר"א (או"ח סימן רל"א) מציינן על מה שכתב המחבר דכל מעשיך יהיו לשם שמים - את דברי התוס' כאן. וכנראה שרצונו לומר כדברי הגר"י ענגיל, דכיון דכוונתו היתה לשם שמים, לכן לא מיקרי דנהנה מהעוה"ז. ולי"כ הרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין (ישראל קדושים) עמוד 12, צדקת הצדיק אות רס"ב, מחשבות חרוץ עמוד 181, תקנת השבין אות י' עמוד 101, פרי צדיק וישב אות ז', כי אף שהיה אוכל ממעדני עולם באמת לא היתה בזה הנאה גופנית, כי כל אכילתו היתה בקדושה, וזו מעלת הקדושה העליונה שכל המעשים הגשמיים כאכילה ושתיה ודומיהן כולם לשם שמים נעשים ללא כוונה לגרמיה ולהנאת הגוף, ולכן נתננה "רבינו הקדוש".

חדש ויצא לאור

חדשי רבנו חיים הלוי

על הרמב"ם

עם מורשת הגר"ח

• סדר ראשון •

יזם: מחדש בתוספת מבואות, ציונים, עיונים כותרות, מקורות ומילואים

מהדורה מושקעת ומורחבת
בעריכת מכון מורשת הגר"ח לאחד
הרכה שנים ביניה עשומה

מחיר: 100 ש"ח
מחיר: 100 ש"ח
מחיר: 100 ש"ח

מכון מורשת הגר"ח

מכון מורשת הגר"ח
moresheshagrat@gmail.com

הפצה ראשית:
עם הספר "לעיון"

קטן

לזכות משה בן ז'ינא להצלחה בכל ע

קטנים בקריאת מגילה. בתוספתא (מגילה פ"ב ה"ז): נשים ועבדים וקטנים פטורים מקריאת מגילה, ואין מוציאין את הרבים ידי חובתן. אמר רבי, קטן הייתי וקריאתה לפני ר' יהודה באושה, והיו שם זקנים ולא אמר אחד מהן דבר. אמרו לו אין מביאין ראה מן הקטן, ע"כ. והקשה בברי יוסף (ח"מ סי' ל"ד) מה דאמרו בכתובות (דף כ"ח) דבדיני דרבנן נאמנים הקטנים להעיד בגודלם מה שראו בקוטנם. ותיירץ שם בדוחק.

ולענ"ד נראה לחלק דשאני התם בכתובות, דבכל מילי דקחשיב התם דנאמנין להעיד בגודלם מה שראו בקוטנם אינו מכחיש בעדות זו שום דבר, אבל הכא בנידון דידן דמצד הסברא נראה להו לרבנן דאין קטן מוציא את הרבים ידי חובתן, לכן אינו נאמן בעדותו על מה שראה בקוטנו לסתור את סברתם של חכמים. (חזו"י שם).

ה' מלך תגל הארץ וגו' ה' מלך ירגזו עמים. צ"ב מדוע בפרק צ"ז כתוב דבעת אשר ה' מלך, אז "תגל" הארץ, ואילו בפרק צ"ט כתוב דבעת אשר ה' מלך, אז "ירגזו" עמים.

ו"ל שהשינוי נעוץ בסיום של המזמורים הקודמים להם. פרק צ"ו מסתיים "ישפוט תבל בצדק ועמים באמונתו", כשהקב"ה ישפוט את העמים על "אמונה", הם חושבים שיצליחו להסתדר בדיון, כי אמונה זה דבר קשה, יש הרבה דברים בעולם הגורמים לטעות, ואם הקב"ה יתנהג במידת הרחמים, הם סבורים לעבור את הדיון בשלום, לכן "תגל הארץ". אבל פרק צ"ח מסתיים "ישפוט תבל בצדק ועמים במישורים", במשפט על יושר אין לאף אחד תירוץ על מעשיו, וכשהקב"ה ישפוט אותם על כך, אז "ירגזו עמים".

לכבוד עורך הגליון מליצי יושר

רציתי לעורר תשומת לבכם, על מה שאתם מפענחים בדברי האבני נזר על פי רוב לפי ההגדרות של הגר"ח והגר"ז והגר"א ווסרמן ושאר ראשי ישיבות.

לדעתי העניה יש שבעים פנים לתורה, והאבני נזר אינו משועבד ל'בריסקע הגדרות', יש לו מהלך משלו, ואין לערב מהלך של בריסקע עם מהלך של סאכטשוב.

סליחה על ההערה
דב לוי. בני ברק

תגובת המערכת

נכון דזה שני מהלכים, ודרך הלימוד של האבנ"ז אי אפשר למצוא בדברי הגר"ח. ברם הגדרות של הגר"ח, אפשר למצוא לפעמים בדברי האבנ"ז. ולפי הכלל הידוע ד"יש ליישב בדוחק, ואין להקשות בדוחק", לכן במקומות שדבריהם זהים, אין סיבה "לפרש בדוחק" דזה מהלך אחר.

איר קנטש באשטעלען פאר שבת באווארפען-שבע ברכות-בר מצוה

א ספעציעלע זליון מיט די נאמען פון די בעלי שמחה ארייפגעדיקט אין דאס פארטיילען ביי די שמחה!

אין די זכות פון די צדיקים וועט נמשך ווערען שטענדיג

סגולה פאר ערליכע קינדער

סגולת אריה"ק כהדרת הרה"צ מ'אראד זצ"ל

אריינברענגען ידאת חטא אין אייערע קינד דורך א שטיין ביי קברי צדיקים.

וואס טוהט מכון דורות ישרים:

- א ת"ח יריש וואס טוהט עס שוין אסאך יאהרן צו העלפן אידן, וועט עס טוהן סאר אייער ישועה פרייוואט, נאמנות, קאנפידענשעל.
- יעדע נאמען איז א באוונדערע שטיין, באוונדערע עבודה און תפלות פאר א גענגערע צייט, אלעס ווערט געטוהן מיט גרויס איבערגעגעבענקייט, מיט כוונה, במתינות, אזוי האט עס די ריכטיגע כח.
- משרייבט די גאנצע נוסח אויפן שטיין סיי פאר מען באקט די חלות און סיי נאכדעם אזוי ווי אלע שיטות, די שטיין בלייבט אין דעם אויווען פאר 2 וואכען.
- מ'זאגט די תפילה 18 מאל אויפן שטיין, ביי די ריכטיגע צייטען.
- וואק און די דעם מקובלדיגע אופן פון מכון דורות ישרים ווערט מען ווי עס ווערט מקוים די ווערטער פון אריה"ק אויפן האר: יבצר הלב (אנצירדען וין הארץ צו אירישקייט), שיתחפר לבו לשמים לטובה (ס'טוירט די גאנצע מענטש), ונראה מלאים (וועט זען וואונדער), מקען עס געבען פון מעשר.

פאר פרטים רופט-טקסט מכון דורות ישרים
dorosyesharim@gmail.com 917-635-3883

צופרידענע עלטערען פון מכון דורות ישרים זאגן:

מיון קינד איז געווארען א אנדערע מענטש. ער לערענט מוסר, ער וויל ענדיגען א מסכתא

מיון ווהן בעהט מיר "וועק מיר אויף 5 מינוט פאר סוף זמן קריאת שמע

מיון יצחק האט ארייפגעלייגט א פילטעד

אין האב נישט געהאט קיין מנוחה פארדעם, נישט וויסענדיג וואס מיון בחור טוהט

כיהאב אנגעהויבן זעהן געזעהט מיט מיינע קינדער נאכען מנדב זיין פאר מיון חברים קינד

שבת תצוה י"א אדר יומא דהילולא של בעל האבני נזר זי"ע זייט מנדב להוצאת הגליון לע"נ רבי אברהם ב"ר זאב נחום זי"ע אין איר וועט זוכה זיין צו די מורא'דיגע הבטחה "אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי ממש כמו בחיים"